

In de zaak 28-63:

Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V.,

gevestigd te IJmuiden, Nederland,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr.
E. Arendt, Rue Willy Goergen 6 te Luxemburg,

Verzoekster

vertegenwoordigd door haar directeur P. R. Bentz van den Berg,
en bijgestaan door mr. J. Mertens de Wilmars, advocaat te Ant-
werpen,

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de
Metz 2 te Luxemburg,

Verweerster

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, mr. B. van der
Esch, als gemachtigde,

betreffende, in de huidige stand van het geding, de ontvankelijkheid
van het beroep van de N.V. Koninklijke Nederlandsche Hoogovens
en Staalfabrieken, strekkende tot nietigverklaring van:

- primair: de beschikking vervat in de brief van de Hoge Autoriteit van 8 april 1963 waarin de Hoge Autoriteit verzoekster uitnodigt vóór 31 mei 1963 een bedrag te storten van Hfl. 8.671.348,34 ter zake van bijdragen uit hoofde van de verevening voor ingevoerd en gelijksoortig schroot,

- subsidiair: artikel 6 der beschikking van de Hoge Autoriteit No. 7-63 van 3 april 1963 met betrekking tot de opstelling van de afrekeningen inzake de verevening voor ingevoerd en gelijksoortig schroot (*Publikatieblad der Gemeenschappen* van 6 april 1963, blz. 1091 en volgende),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*,
Ch. L. Hammes (*Rechter-Rapporteur*), A. Trabucchi, *Kamerpresidenten*,
L. Delvaux, R. Rossi, R. Lecourt en W. Strauss, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten en procesverloop

Overwegende, dat in het bedrijf van verzoekster staalblokken, afkomstig van andere ondernemingen (waaronder Breedband N.V.) in loondienst worden uitgewalst;

dat het hierbij afvallende schroot door haar als eigen produktie wordt beschouwd, hetwelk derhalve niet aan de vereveningsbijdrage is onderworpen en dat zij dit schroot als zodanig steeds aan de met het bestuur van het vereveningsmechanisme belaste organen heeft

opgegeven, zonder dat tegen deze kwalificatie bezwaar werd gemaakt;

Overwegende, dat de Hoge Autoriteit op 15 juni 1962 aan verzoekster heeft bericht dat deze afval, „bij een werkelijke overeenkomst voor het walsen in loondienst” beschouwd moest worden als eigen produktie niet van Hoogovens, maar van de fabriek die de opdracht verstreekte, en derhalve als aankoopshroef aan de heffing moet worden onderworpen;

Overwegende dat de directeur en de directeur-generaal van het Directoraat-Generaal Staal van de Hoge Autoriteit bij aangetekende brief van 8 april 1963 krachtens beschikking No. 7-63 – en onder het daarin gemaakte voorbehoud – aan verzoekster een volledige afrekening deden toekomen, bevattende alle credit- en debetposten betreffende hoofdsom en interessen ter zake van het vereveningsmechanisme;

dat deze brief met name de volgende passage behelst:

„Krachtens art. 6 van de beschikking No. 7-63, wordt u uitgenodigd het volgende bedrag te storten op de rekening van de Hoge Autoriteit bij één van de in bovenvermeld artikel aangeduide banken: Hfl. 8.671.348,34”;

dat artikel 6 van beschikking No. 7-63 bepaalt, dat de betalingen op 31 mei 1963 moeten geschieden;

dat de brief van 8 april 1963 voorts de referentie bevat: „aan te duiden bij betaling”;

Overwegende, dat Hoogovens op 13 mei 1963 ter Griffie van het Hof een verzoekschrift heeft gedeponereerd strekkende tot nietigverklaring zowel van de beschikking vervat in voormelde brief van de Hoge Autoriteit van 8 april 1963, als van artikel 6 van de beschikking No. 7-63 van 3 april 1963, en tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

dat verzoekster haar beroep in hoofdzaak doet steunen op de volgende gronden:

- het in haar blokwalserij afvallende schroot vormt eigen afvalschroot, hetwelk mitsdien niet aan de heffing is onderworpen;
- de Hoge Autoriteit is in elk geval niet gerechtigd van haar een bijdrage te vorderen in de rentevergoeding ten behoeve van andere ondernemingen, welke hun verplichtingen jegens het verenigingsmechanisme reeds zijn nagekomen;
- ten onrechte weigert de Hoge Autoriteit aan verzoekster uitstel van betaling te verlenen voor de bijdrage over het concernschroot;

Overwegende, dat de Hoge Autoriteit op 14 juni 1963 overeenkomstig artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een verzoek heeft ingediend, daartoe strekkende, dat het Hof uitspraak zal doen over de ontvankelijkheid van het beroep zonder daarbij op de zaak ten principale in te gaan;

dat het Hof dit verzoek heeft toegewezen;

dat de mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 10 oktober 1963;

dat de Advocaat-Generaal op 16 oktober 1963 zijn conclusies heeft genomen;

II — De conclusies van partijen met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende, dat de *Hoge Autoriteit* in de huidige stand van het geding, waarin slechts de ontvankelijkheid van het beroep voorwerp van geschil is, concludeert dat het den Hove behage:

„bij wege van vonnis krachtens artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering het beroep van verzoekster tegen de brief van 8 april 1963 niet-ontvankelijk te verklaren en verzoekster te veroordelen in de kosten van het geding”;

Overwegende, dat *verzoekster in de hoofdzaak*, incidenteel verweerster, concludeert dat het den Hove behage haar akte te verlenen:

- „– dat zij zich refereert aan het oordeel van het Hof met betrekking tot de vraag of er aanleiding bestaat tot toepassing van de procedure bedoeld in artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering;
- dat zij zich refereert aan het oordeel van het Hof met betrekking tot de ontvankelijkheid van haar primair en subsidiair beroep;
- dat zij persisteert ten aanzien van de veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten van het geding”;

III – De met betrekking tot de niet-ontvankelijkheid door partijen voorgedragen middelen en argumenten

Overwegende, dat de *Hoge Autoriteit* betoogt dat het beroep niet-ontvankelijk is voor zover het is gericht tegen de brief van 8 april 1963, daar deze geen beschikking vormt;

dat de bestreden brief slechts een kennisgeving is van het door verzoekster bij de huidige stand van de liquidatie van de vereveningsmechanismen verschuldigde bedrag, met verzoek dit bedrag te willen storten;

dat de enkele vaststelling van een saldo ten laste van verzoekster nog geen beschikking vormt in de zin van de artikelen 14, 15 en 33 van het Verdrag;

dat de ondernemingen, welke soortgelijke brieven hebben ontvangen de gelegenheid hebben hetzij zich met de afrekening akkoord te verklaren, hetzij hun bezwaren kenbaar te maken; dat de Hoge Autoriteit slechts voor beroep vatbare individuele beschikkingen geeft in die gevallen waarin zij de ontwikkelde bezwaren niet tot de hare kan maken en de afrekening dienovereenkomstig wijzigen;

dat de bestreden brief niet beantwoordt aan de formele eisen die voor een beschikking zijn voorzien in de algemene beschikking van de Hoge Autoriteit No. 22-60 van 7 september 1960 met betrekking tot de uitvoering van artikel 15 van het Verdrag (*Publikatieblad van*

de Europese Gemeenschappen van 29 september 1960, blz. 1248); dat de brief immers slechts is ondertekend door een directeur en een directeur-generaal; dat er geen enkele aanduiding bestaat dat het hier de betekening van een beschikking van de Hoge Autoriteit betreft; dat het schrijven bovendien geen motivering bevat;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit betoogt, dat haar gedragslijn de enige is die met de beginselen van behoorlijk bestuur te verenigen valt en dat zij bovendien in het belang is van verzoekster; dat laatstgenoemde immers eveneens belang heeft bij de handhaving van de rechtszekerheid welke de beschikking 22-60 beoogt te geven en dat een bevredigend resultaat van de administratieve behandeling harer grieven niet uitgesloten mag worden geacht;

Overwegende dat *verzoekster in de hoofdzaak*, verweerster in het incident, verklaart zich aan 's Hofs oordeel te refereren ten aanzien van de vraag of de brief van 8 april 1963 een voor beroep vatbare beschikking vormt en zich ertoe bepaalt akte te vragen:

- van de verklaring van de Hoge Autoriteit dat de brief van 8 april 1963 het karakter van een beschikking ontbeert, zodat de bij deze brief gevoegde afrekening niet mag worden geacht de „volledige afrekening” te vormen, voorzien in artikel 6 van de beschikking 7-63, en bijgevolg geen kracht heeft van ingebrekestelling;
- van de verklaring van de Hoge Autoriteit dat zij alvorens een werkelijke beschikking te geven bereid is administratief de bezwaren van verzoekster te onderzoeken en op gemotiveerde wijze haar officiële standpunt bekend te maken;

Overwegende, dat de *Hoge Autoriteit* eveneens niet-ontvankelijk acht de conclusies van het verzoekschrift, welke gericht zijn tegen artikel 6 van de beschikking 7-63;

dat deze conclusies betrekking hebben op een algemene beschikking;

dat de nietszeggende hypothetische toespeling op détournement de pouvoir dit gebrek niet vermag te verhelpen;

Overwegende dat *verzoekster in de hoofdzaak* weliswaar deze stelling van de Hoge Autoriteit betwist, doch zich op dit punt aan 's Hofs oordeel refereert;

Overwegende dat *verzoekster in de hoofdzaak* vordert dat het Hof, ook indien het beroep niet ontvankelijk zou worden geacht, niettemin de Hoge Autoriteit in de kosten zal veroordelen;

dat zij stelt dat zowel de rechtspraak van het Hof, als het voorheen door de Hoge Autoriteit zelf ingenomen standpunt, *verzoekster* ertoe moesten brengen de brief van 8 april 1963 als een beschikking te beschouwen en dat zij, ter vermindering van verval van recht, wel gehouden was de wettigheid van die brief binnen de in het Verdrag voorziene termijnen te bestrijden;

dat, nu de onzekerheid, ontstaan ten aanzien van de rechtsgevolgen van de bestreden brief, uitsluitend te wijten is aan de Hoge Autoriteit, zij daarvan dan ook de gevolgen dient te dragen;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* vordert dat *verzoekster* in de kosten van het geding ten principale zal worden verwezen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat vaststaat dat de diensten van de Hoge Autoriteit d.d. 8 april 1963 aan de klagende onderneming een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs hebben gericht;

dat bij dit schrijven *verzoekster* is uitgenodigd Hfl. 8.671.348,34 te storten als bijdrage in het vereveningsmechanisme voor ingevoerd schroot en zulks, naar uit de brief volgt, uiterlijk op 31 mei 1963;

Overwegende dat de onderneming, vreemd dat de inhoud van voornoemd aan haar gericht schrijven zou worden beschouwd als

een beschikking in de zin van het E.G.K.S.-Verdrag, een beroep tot nietigverklaring van deze beweerde beschikking en subsidiair van artikel 6 der beschikking No. 7-63 van de Hoge Autoriteit heeft ingesteld;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit de niet-ontvankelijkheid van dit beroep heeft ingeroepen;

I – Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat de Hoge Autoriteit ter ondersteuning van deze exceptie aanvoert dat de brief van 8 april 1963 geen beschikking is en dat derhalve daartegen geen beroep openstaat;

dat de verzoekende vennootschap zich ten dezen aan het oordeel van het Hof heeft gerefereerd;

Overwegende dat dient te worden onderzocht of het omstreden schrijven een beschikking is in de zin van artikel 14 van het Verdrag;

dat uit genoemd artikel blijkt, dat de Hoge Autoriteit beschikkingen „geeft” welke „verbindend in al hun onderdelen” zijn;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit bij beschikking No. 22-60 nodig heeft geoordeeld om „op bindende wijze” de vorm van zulke beschikkingen te bepalen en de regels heeft gesteld, waarnaar zij deze besluiten zal inrichten;

dat zij in de daarachter gevoegde mededeling (*Publikatieblad*, blz. 1250/60) heeft verklaard, dat, ingeval deze voorschriften niet zijn in acht genomen, de belanghebbenden „daaruit kunnen afleiden dat het handelingen betreft welke rechtens niet bindend zijn”;

Overwegende dat, indien het al gewent is de inachtneming te verzekeren van deze terecht door de Hoge Autoriteit gestelde regels teneinde de regeringen, instellingen en ondernemingen in staat te stellen een beschikking aan haar uiterlijk te onderkennen, daaruit nog niet voortvloeit dat deze hoedanigheid moet worden ontzegd

aan een besluit dat, hoewel naar het uiterlijk een bijkomend gebrek vertonend, overigens beantwoordt aan de materiële vereisten welke het Verdrag ten aanzien van een beschikking stelt;

Overwegende dat volgens artikel 14 beschikkingen worden gegeven door de Hoge Autoriteit, dat wil zeggen door de vergadering harer leden;

Overwegende anderzijds dat, waar zij „verbindend (zijn) in al hun onderdelen”, zij kennelijk bestemd moeten zijn om rechtsgevolgen in het leven te roepen voor degenen tot wie zij zich richten;

Overwegende dat de taalkundige strekking van de term meebrengt dat een beschikking de afsluiting vormt van een behandeling in de Hoge Autoriteit en derhalve haar definitieve wilsverklaring vormt;

Overwegende dat de noodzakelijke rechtsbescherming van alle belanghebbenden meebrengt, dat deze een beschikking reeds aan haar uiterlijk kunnen herkennen nu deze zo zwaar wegende rechtsgevolgen kan hebben en met name slechts binnen een dwingende beroepstermijn kan worden aangetast;

dat het in het bijzonder noodzakelijk is, dat een besluit, om als beschikking te kunnen gelden, degenen tot wie het zich richt in staat stelt duidelijk te onderkennen dat zij met zulk een rechtshandeling te doen hebben;

Overwegende dat uit het voorgaande voortvloeit, dat een beschikking zich moet aandienen als een besluit van het college van de Hoge Autoriteit, bestemd rechtsgevolgen in het leven te roepen, genomen ter afsluiting van een behandeling in dit college en waardoor het zich definitief uitspreekt in een vorm die de aard der handeling duidelijk doet uitkomen;

dat derhalve niet als beschikking mag worden beschouwd een besluit, dat niet kennelijk na beraadslaging door de Hoge Autoriteit is genomen en dat niet door ondertekening van een van haar leden is gewaarmerkt;

Overwegende dat in het onderhavige geval, ondanks het ogenschijnlijk dwingende karakter van het schrijven waarvan beroep, dit toch niet als beschikking in de zin van het Verdrag kan gelden;

dat er metterdaad geen aanleiding is tot de veronderstelling dat het na beraad door het college van de Hoge Autoriteit zou zijn vastgesteld;

dat de verzoekster slechts is „uitgenodigd” om te betalen en, naar de bewoordingen van de aan dit schrijven gehechte toelichting, haar eventuele opmerkingen in te zenden;

dat derhalve het beroep niet ontvankelijk is;

dat het subsidiair door de verzoekende vennootschap ingestelde beroep tegen artikel 6 van de beschikking 7-63 van 3 april 1963 het lot van het primair ingestelde beroep moet volgen en derhalve niet ontvankelijk moet worden verklaard;

II – Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 3, eerste lid, van het Reglement voor de procesvoering het Hof de kosten kan compenseren;

dat de dwingende vorm van de omstreden brief, welke nog is onderlijnd door de gekozen wijze van toezending en door de daarin vervatte vaststelling van een betalingstermijn op zichzelf geëigend waren om bij verzoekster twijfel te wekken ten aanzien van de aard van dit schrijven;

dat, nu de Hoge Autoriteit door haar houding verzoekster er toe bracht om ter bewaring van haar rechten het beroep in te stellen, zij het grootste deel van de kosten dient te dragen;

dat derhalve de kosten dienen te worden gecompenseerd in dier voege, dat drie vierden van het totaal door de Hoge Autoriteit wordt gedragen en een vierde door verzoekster;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord partijen in haar pleidooien;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op de artikelen 14, 15 en 33 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, in het bijzonder op de artikelen 69 en 91;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verklaart niet-ontvankelijk het door Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V. ingestelde beroep;

Veroordeelt verweerster tot betaling van drie vierden en verzoekster tot betaling van een vierde van de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzestig.

DONNER	HAMMES	TRABUCCHI	
DELVAUX	ROSSI	LECOURT	STRAUSS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President,
A. M. DONNER